

Arrest

nr. 161 302 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in de wijk Ras al-Jisr in Bagdad. U hebt er uw hele leven gewoond.

Van 2008 tot 2010 werkte u als bewaker voor het bedrijf Blue Hickle in de Groene Zone in Bagdad. Op 10 januari 2010 werd u telefonisch bedreigd omwille van dit werk. U werd ervan beschuldigd een ongelovige en een verrader te zijn. U hebt meteen uw werk stopgezet. Sindsdien hebt u geen problemen meer gekend omwille van dit werk.

In januari 2015 hebt u, samen met een vriend, een alcoholwinkel geopend in al-Alawi. Op 29 mei 2015 kwamen drie gewapende mannen uw winkel binnen. Het waren leden van Asa'ib Ahl al-Haq. Ze wilden u en uw vriend afpersen. U en uw vriend weigerden hen geld te geven. Daarop vertrokken deze mannen. Op 1 juni 2015 vonden u en uw vriend jullie winkel volledig vernield terug na jullie lunchpauze. De winkel was vernield door Asa'ib Ahl al-Haq. U zag daarin een indirecte bedreiging voor uw leven, te meer omdat u eerder geweigerd had hen geld te betalen, en omdat enkele maanden eerder andere alcoholverkopers in de buurt vermoord in hun winkel werden aangetroffen. U besloot uw land te verlaten.

Op 5 juni 2015 reisde u per vliegtuig van Irak naar Turkije. Van daaruit reisde u op 15 juni 2015 verder naar België. U kwam aan in België op 30 juni 2015. Dezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, afgegeven op 13 november 2011, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 13 juni 2007, een kopie van uw woonstkaart, afgegeven op 14 juni 2010, een kopie van uw voedselrantsoenkaart voor de periode 2014-2015, een badge van in de periode dat u in de Groene Zone werkte, geldig tot 31 maart 2010, en een kopie van een oudere badge van in de periode dat u in de Groene Zone werkte, geldig tot 31 juli 2009. Bij een terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door Asa'ib Ahl al-Haq.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaring dat u in januari 2010 bedreigd werd omwille van uw werk als bewaker in de Groene Zone, moet vastgesteld worden dat uit deze gebeurtenis van meer dan vijf jaar geleden anno 2015 geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte kan afgeleid worden. U moest, volgens uw belagers, immers uw werk stopzetten. U hebt dat meteen gedaan. U hebt daarna nooit meer problemen gekend omwille van dit werk (CGVS, p. 10).

Voorts rijzen er twijfels bij uw bewering dat u een alcoholwinkel zou hebben geopend in januari 2015. Zo legt u geen enkel document neer dat een begin van bewijs zou kunnen vormen voor uw bewering dat u een alcoholwinkel had, terwijl u zulke documenten in Irak wel beweert te hebben gehad (CGVS, p. 15). U zou ze in uw winkel hebben achtergelaten (CGVS, p. 15). Gezien hieronder zal blijken dat aan de problemen die u in uw alcoholwinkel zou hebben gehad geen geloof gehecht kan worden, kunnen deze problemen niet beschouwd worden als een valabele verschoningsgrond om uw nalaten deze documenten neer te leggen uit te klaren. Dat u geen documenten neerlegt en daarvoor geen goede reden kan aanbrengen, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw alcoholwinkel aan.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u in de huidige woelige context in Bagdad een alcoholwinkel zou hebben geopend, terwijl u zich wel bewust was van het risico op een aanslag of andere incidenten (CGVS, p. 13). Dat u niet nagedacht hebt over deze risico's (CGVS, p. 12), noch maatregelen overwogen hebt om u en uw vriend tegen dergelijke risico's te beschermen (CGVS, p. 12), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u een alcoholwinkel geopend hebt.

Wat er ook van zij, er kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met Asa'ib Ahl al-Haq. Er zijn immers tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u enkel over de inbraak in uw winkel op 1 juni 2015. U repte destijds niet over een eerdere poging van Asa'ib Ahl al-Haq om u af te persen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u met dit gegeven geconfronteerd wordt, zegt u dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot de hoofdzaken moest beperken. U zou de kans niet hebben gekregen om over dit probleem te vertellen (CGVS, p. 18). Nochtans had u bij de DVZ wel de kans om over de dood van andere alcoholverkopers te vertellen en over inbraken in andermans winkel (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer wordt opgemerkt dat u bij de DVZ blijkbaar tijd genoeg had om dit allemaal te vertellen, zegt u dat u toen wel over uw problemen verteld hebt (CGVS, p. 18). Uw antwoord klaart niet uit waarom u bij de DVZ niet over de poging tot afpersing van Asa'ib Ahl al-Haq gesproken hebt. Dat u overigens, na het horen over de moord op andere alcoholverkopers die hun winkel op ongeveer één kilometer van de uwe hadden, niet eens hebt overwogen om uw werk stop te zetten (CGVS, p. 19), is evenmin geloofwaardig.

Uw verklaringen over het incident van 29 mei 2015 zijn overigens ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u simpelweg weigerde het geld aan de leden van Asa'ib Ahl al-Haq te geven (CGVS, p. 17). Het is echter niet aannemelijk dat u durfde te weigeren. U was zich immers bewust van de meedogenloze reputatie van Asa'ib Ahl al-Haq en u werd op dat moment door drie gewapende mannen van Asa'ib Ahl al-Haq bedreigd (CGVS, p. 17). Wanneer dat opgemerkt wordt, zegt u dat u zich niet kon vinden in de daden en ideeën van deze militie en dat u hen niet wil steunen (CGVS, p. 17). Deze opmerking klaart

niet uit waarom u, die oog in oog stond met drie leden van deze gevaarlijke militie, stoutweg zou hebben durven weigeren aan hun eisen te voldoen. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. U zegt wel dat de leden van Asa'ib Ahl al-Haq uw winkel snel verlieten. Dat zouden ze hebben gedaan omdat er een patrouille dichtbij was (CGVS, p. 17). Uw bewering dat Asa'ib Ahl al-Haq vluchtte voor deze patrouille is echter niet in lijn met uw opmerking dat Asa'ib Ahl al-Haq en de overheid onder één hoedje spelen (CGVS, p. 17). In dat geval zou Asa'ib Ahl al-Haq zich geen angst laten aanjagen door een passerende patrouille. Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u dat ze in het openbaar doen alsof ze niets met elkaar te maken hebben (CGVS, p. 18). Deze bewering strookt geenszins met de informatie uit publieke bronnen, waaruit blijkt dat de Iraakse overheid openlijk samenwerkt met verschillende sjiitische milities, waaronder Asa'ib Ahl al-Haq. Daarop gewezen, zegt u dat deze partijen niet op alle vlakken openlijk samenwerken. U zegt dat er geen wet is in uw land (CGVS, p. 18). Deze opmerking kan de aangehaalde onwaarschijnlijkheid niet uitklaren.

Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u op 29 mei 2015 met Asa'ib Ahl al-Haq zou hebben gehad. Bijgevolg kan ook aan de inbraak in uw winkel op 1 juni 2015, die volgens u hiermee verbonden is (CGVS, p. 20), niet zomaar geloof gehecht worden. Nog blijkt dat uw verklaringen over dit incident evenmin overtuigend zijn. Zo zegt u wel dat de burens getuigen waren van de inval van Asa'ib Ahl al-Haq, maar u hebt hen niet gevraagd om hoeveel personen het ging, noch hoe zij wisten dat de invallers van Asa'ib Ahl al-Haq waren (CGVS, p. 19). U verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog dat u voor uw leven vreesde na deze inbraak (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is echter weinig aannemelijk dat Asa'ib Ahl al-Haq, indien zij het werkelijk op uw leven gemunt hadden, uw winkel zouden binnenvallen op een moment dat er niemand aanwezig was. Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u dat u niet weet hoe de mensen van Asa'ib Ahl al-Haq denken. U geeft voorbeelden van de verschillende manieren waarop ze zouden handelen (CGVS, p. 21). Uw antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist. Uw badges van de Groene Zone ondersteunen uw verklaring dat u er gewerkt hebt, hetgeen hier evenmin ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker gaat in het onderhavige verzoekschrift eerst in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij citeert uit de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014. Uit het besluit dat heel Irak getroffen wordt door het conflict en dat er geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, kon het CGVS niet wettig opmaken dat UNHCR adviseert om enkel subsidiaire bescherming toe te kennen voor specifieke regio's in Irak. Voor zover rekening gehouden zou moeten worden met regionale verschillen, blijkt uit voormeld document van UNHCR dat er veel personen vluchten naar en binnen Bagdad. Tevens blijkt hieruit dat het conflict grotendeels geconcentreerd is in Centraal- en Noord-Irak.

Dat het aantal aanslagen en slachtoffers in Bagdad niet meer zo groot zou zijn als in 2012-2013, kan uit de cijfers van *Iraq Body Count* niet worden afgeleid. Integendeel, blijkt dat het aantal slachtoffers in 2015 hoger is dan in 2013 en nagenoeg gelijk loopt met 2014. Ook uit de cijfers van UNAMI blijkt dat het dodental in Bagdad niet is gedaald. Daarenboven blijkt uit de informatie van verweerder dat het geweld van IS hoofdzakelijk gericht is tegen de burgerbevolking. De bestreden motieven rechtvaardigen een weigering van de subsidiaire bescherming niet.

Ook het loutere gegeven dat diverse Irakezen zijn teruggekeerd naar hun vaderland, bewijst niet dat de problemen aldaar verholpen zijn. Verzoeker wijst op een internetartikel omtrent de problemen van jonge Iraakse Koerden. De terugkeer van Irakezen is volgens verzoeker ingegeven door de vrees dat zij in België geen verblijfsrecht zullen krijgen, veeleer dan door de overtuiging dat de problemen in hun land zijn opgelost. Verzoeker verwijst naar de ontradingscampagne die de Belgische overheid voerde, naar de brief die in dit kader door de Belgische overheid werd geschreven om Iraakse asielzoekers af te schrikken en naar de door Vluchtelingenwerk geleverde commentaar op deze brief.

Verzoeker betoogt verder dat het CGVS tot 3 september 2015 subsidiaire bescherming toekende aan Irakezen. Sindsdien wordt deze bescherming niet meer toegekend, "*voornamelijk omdat het CGVS had vastgesteld dat veel Irakezen valselijk verklaarden van Bagdad afkomstig te zijn*". Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat zich sindsdien omstandigheden voordeden waardoor de subsidiaire bescherming niet meer moet worden toegekend. UNHCR wijzigde zijn standpunt sindsdien niet. Het aantal burgerdoden is niet gedaald. Evenmin zijn er indicaties dat het openbare leven in Bagdad vlotter verloopt. Dat het uitgangsverbod werd opgeheven heeft er niet voor gezorgd dat er minder aanslagen zijn. Integendeel had dit een stijging van het aantal aanvallen tot gevolg. Verzoeker verwijst naar twee internetartikelen. Voor zover het dagelijkse leven in Bagdad al een relevante parameter zou zijn voor het meten van de graad van geweld, blijkt dat zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006-2007 het openbare leven niet stilviel in Bagdad.

Hoewel het correct is dat de sjjiitische milities IS momenteel trachten tegen te houden, is het sektarisch geweld tegen soennieten daardoor toegenomen.

Verzoeker benadrukt dat hij een soenniet is. Hij verwijst naar het voormelde document van UNHCR en stelt dat hieruit blijkt dat de soennitische bevolking steeds meer wordt gevisieerd. Ook in de bestreden beslissing staat dit met zoveel woorden. Verder blijkt dit uit de informatie van verweerder. Aldus kon niet zonder meer worden besloten dat verzoeker geen subsidiaire bescherming behoeft.

2.1.2. Verzoeker verwijst aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus naar het standpunt van UNHCR inzake de interpretatie van de vluchtelingenstatus in het kader van een gewapend conflict.

Hij herhaalt dat de soennitische bevolking in Irak bijzonder wordt gevisieerd. Bijgevolg komt verzoeker in aanmerking voor de vluchtelingenstatus omwille van de vervolging wegens zijn etnische afkomst.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een uittreksel uit het voormeld document van UNHCR, informatie over

het door de Belgische overheid gevoerde beleid en algemene informatie over de veiligheidssituatie in Irak (bijlage 3).

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar inzake zijn concrete asielmotieven gemotiveerd wordt dat (i) niet kan worden aangenomen dat zijn problemen van in 2010 heden nog zouden leiden tot verdere problemen; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij in 2015 een alcoholwinkel zou hebben geopend in Bagdad; (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende problemen met AAH en de hieraan verbonden inbraak in zijn winkel; (iv) zijn documenten voormelde vaststellingen niet kunnen ombuigen. Deze motieven in de bestreden beslissing vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op basis van de aangevoerde asielmotieven enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker stelt wel dat aan hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van zijn profiel als soenniet. Verzoeker wijst in deze op informatie over het verhoogde risico dat soennieten in Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde misbruiken en mensenrechtenschendingen. Waar hij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat hij niet aantoonbaar en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Verzoeker haalde overigens nooit eerder aan dat hij louter daardoor problemen zou riskeren. Indien hij werkelijk van mening was dat zijn religie in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging met zich bracht, mocht worden verwacht dat hij dit eerder gedurende zijn asielprocedure zou hebben aangebracht. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen sterke tegenindicaties voor de op heden aangehaalde vrees. Zo verklaarde hij in de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk dat hij, benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, geen andere problemen (met de autoriteiten, met medeburgers of van algemene aard) kende (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.9.). Verder antwoordde verzoeker bij het CGVS op de vraag hoe het kwam dat hij als soenniet tussen de sjiïeten woonde: *"We hadden geen problemen"*. Verder wonen verzoekers vader, moeder, twee broers en zus nog in Bagdad. Gevraagd of zij aldaar problemen kennen, maakte verzoeker geen melding van problemen gelinkt aan hun religie en/of de veiligheidssituatie (administratief dossier, hoorverslag CGVS, p.5-7). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM.

Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) en zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen

enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde informatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie worden gezien dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie aldaar dermate ernstig was dat zij er ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch het beleid gevoerd door de Belgische overheid, noch de vrees om geen verblijfsdocumenten te zullen krijgen ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. Dat de Bagdadis zelf menen dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade, vindt tevens bevestiging in het feit dat verzoekers vader, moeder, twee broers en zus nog in Bagdad wonen en aldaar blijkens verzoekers hoger aangehaalde verklaringen geen concrete, aan de veiligheidssituatie gelinkte problemen kennen.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij,

hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

Met de inhoud van de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014 van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van ongeveer een jaar voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie, in de bestreden beslissing en in het voorgaande bovendien terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker het CGVS nog verwijt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom er heden, in tegenstelling met enkele maanden geleden, geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend aan personen afkomstig van Bagdad, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het CGVS heeft daarenboven niet de verplichting om te motiveren waarom het beleid gewijzigd wordt. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS